

de
**PINKSTER
BOODSCHAP**

van JOËL

Toelichtende verklaring

J.E. van den Brink

J.E. van den Brink

**de
PINKSTER
BOODSCHAP
van JOËL**

Het is voor mij een vreugde om de kanttekeningen bij de nieuwtestamentische brieven nu ook uit te breiden met een verklaring van het boek Joël. Ook deze godsspraak kan alleen verstaan worden bij het licht van het evangelie van het Koninkrijk der hemelen. Joël is niet een samenbundeling van losstaande voorspellingen, maar wij hebben hier te maken met één machtige, doorlopende profetie aangaande de kerk van het nieuwe verbond. De sleutelgedachte duidde ik aan met de titel: 'De pinksterboodschap van Joël'.

Toen Petrus op het Pinksterfeest zijn stem verhief om de aandacht te vragen van een duizendkoppige massa, was hij de eerste ambassadeur van Jezus Christus en een heraut van de Heilige Geest. Hij riep het uit: 'Dit is het, waarvan gesproken is door de profeet Joël'. Dit is het ook wat ons als volle-evangeliechristenen fascineert en verbindt, namelijk het verzamelen van kennis in de geestelijke wereld: profeteren, gezichten zien en dromen dromen. Joël spreekt over eeuwen van onvruchtbaarheid, schraalheid en dorheid, maar ook over een heerlijke eindtijd, wanneer de dorsvloeren gevuld zijn en de perskuipen overlopen van wijn en olie.

Joël wijst ons een weg. Wilt u waarlijk een pinksterchristen zijn, volg dan deze route en zeg met de apostel: 'Dit is het!' Wie van ons verlangt niet permanent te staan onder de waterval van Gods Geest op alle vlees. Het zwakke, beschadigde vlees, hersteld, en in dienst van de Heilige Geest! Dan begint de gemeente van Jezus Christus, tot alle goed werk geheel toegerust, aan de laatste worsteling tegen de boze geesten in de hemelse gewesten, om dan in de eindslag van Harmagedon volkomen te zegevieren.

Gorinchem, juli 1978

'Maar dit is het, waarvan gesproken is door de profeet Joël: En het zal zijn in de laatste dagen, zegt God, dat Ik zal uitstorten van mijn Geest op alle vlees.' (Handelingen 2:16,17)

INLEIDING

Wanneer we enkele gedachten aangaande de profetieën van Joël doorgeven, is ons diepste verlangen om door de Geest die deze profeet inspireerde, zo geleid te worden, dat we kunnen doorringen tot de geestelijke en wezenlijke betekenis van zijn godspraken. We stellen ons dan naast de apostel op, die bij de aankondiging van het ontzagwekkende pinkstergebeuren, zich beroept op deze profeet. Petrus ondersteunt later deze manier van schriftverklaring met de opmerking, dat de oudtestamentische profeten over de voor ons bestemde genade profeteerden.

Toen zij hun eigen uitspraken overdachten, kwamen zij tot de ontdekking dat zij niet zichzelf of hun tijdgenoten hadden gediend, maar dat zij door de Geest gedreven, bezig waren geweest met het heil, dat aan ons is verkondigd (*1 Petrus 1:10-12*). We mogen ons dus de woorden van Joël toeëigenen en voor ons geldt dan zoveel eeuwen na hem: 'Voorzeker, de Here HERE doet geen ding, of Hij openbaart zijn raad aan zijn knechten, de profeten' (*Amos 3:7*).

Ook in het oude verbond was de geest der profetie, dus de Heilige Geest, het getuigenis van Jezus (*Openbaring 19:10*). Het is dan wel duidelijk dat zij, die gedoopt zijn in de Heilige Geest, op wie deze is uitgestort, meer licht hebben op de profetische uitspraken dan de profeten zelf. Wanneer de Heer in onze tijd de Joëlprofetieën in vervulling doet gaan, zullen wij door de geest der profetie vooraf hiervan op de hoogte zijn. Zo wist de oude Simeon dat de messiaanse profetieën in zijn dagen zich begonnen te vervullen.

Evenals de Openbaring was ook het boek Joël voor de christenheid eeuwenlang gesloten. De discussies over zijn profetieën en de commentaren erop, kunnen nergens de ziel verheffen tot het niveau van de hemelse gewesten. Men houdt zich dan bezig met de natuurlijke voorstellingen, waardoor de geestelijke christen niet wordt opgebouwd en die hem niet kunnen voeren naar de voorgestelde volkomenheid.

Niemand weet wanneer deze profeet heeft geleefd. Sommige uitleggers plaatsen hem ongeveer in 800 v.C., in de tijd van Hosea

en Amos, omdat zijn boek tussen deze twee profeten gevoegd is. Anderen menen dat hij de laatste profeet is van de oude bedeling en stellen hem na de Babylonische ballingschap. Niemand heeft ook van de sprinkhanenplaag gehoord, die door Joël wordt beschreven, terwijl deze toch als een onvergelykelijke catastrofe wordt geschilderd.

Wel weten we wat de naam Joël betekent, namelijk 'de Here is God'. Die naam is de grondslag van het geloof en schenkt de zekerheid dat wat geprofeteerd is, ook zal gebeuren. Wanneer op de Karmel het volk door de profeet Elia geconfronteerd wordt met de majesteit van de Allerhoogste, wanneer het vuur des Heren het offer verteert, roept het verbijsterde volk uit: 'De Here is God, de Here is God!' Zo spreekt de Here HERE nog duizenden jaren later van een ons onbekende profeet Joël: 'De leeuw heeft gebruld, wie zou niet vrezen? De Here HERE heeft gesproken, wie zou niet profeteren?' (*Amos 3:8*).

Het gebrul van de leeuw is een signaal van naderend gevaar. De Joëlsprofetie voorspelt dat er in de laatste dagen tekenen zullen zijn op de aarde: bloed, vuur en rookwalm. Maar ook zal Gods Geest uitgestort worden op al wat leeft. Wel een reden voor de demonen om grote vrees te hebben voor de komende tijden.

Geschiedenis van de kerk

‘Vertelt daarvan aan uw kinderen; laten uw kinderen het aan hun kinderen vertellen en hun kinderen weer aan het volgend nageslacht.’ (Joël 1:3).

Wij merken op dat de profeet in de geest wordt overgezet naar de tijd van het einde. Vanuit het tijdstip dat de dag des Heren een aanvang gaat nemen, ziet hij dan terug op de verwoestingen, die daarvoor reeds onder het volk des Heren zijn aangericht. Vandaar dat het eerste gedeelte in de voltooid tegenwoordige tijd is geschreven, terwijl de profeet later in de tegenwoordige tijd overgaat. Om de lezers opmerkelijk te maken, laat hij dan de aangehaalde tekst vooraf gaan door de vraag: *‘Is zo iets geschied in uw dagen of in de dagen van uw vaders?’* (Joël 1:2).

Hij wil ermee zeggen: let op de tekenen van de tijd waarin je leeft. Joël geeft niet het tijdstip aan van de aanvang van de grote dag des Heren, maar wel wijst hij op de gebeurtenissen die eraan voorafgaan en hem aankondigen. Deze voortekenen zijn dan zo belangrijk dat hij zegt: geef alles nauwkeurig door aan uw kinderen en verder in successie aan het nageslacht, opdat ieder de gebeurtenissen in zijn dagen eraan kan toetsen. Zo sprak Jezus in zijn rede over de eindtijd: *‘Zo moet ook gij, wanneer gij dit alles ziet, weten, dat het nabij is, voor de deur’* (Mattheüs 24:33).

De profetieën zouden eeuwen en eeuwen nodig hebben om in vervulling te gaan. Petrus attendeerde erop in zijn dagen, maar gaf ze tegelijkertijd weer door aan een volgend geslacht, toen hij opmerkte: *‘Maar dit is het, waarvan gesproken is door de profeet Joël: En het zal zijn in de laatste dagen, zegt God, dat Ik zal uitstorten van mijn Geest op alle vlees’* (Handelingen 2:16,17). De apostel bevond zich toen ook op de grens, namelijk van de oude en de nieuwe bedéling. In de tempel waarin hij zich bevond, was de eredienst van God tot een dorre, dode zaak geworden, maar er

verrees een nieuwtestamentische kerk, bruisend van leven en van geestelijke kracht. Toch was daarmee de Joëlsprofetie nog niet tot haar eindbestemming gekomen, want opnieuw heeft de vernier in de geestelijke wereld zijn werk verricht. Door de wenteling der eeuwen komen nu de godsspraken van Joël tot ons met dezelfde vraag: geschiedt het in uw dagen? Wij horen dan een stem zeggen: 'Dit is het!' Leg nu alle aardse voorstellingen opzij en bekommer u niet om de verscheidenheid van natuurlijke uitlegging, maar transponeer de voorspellingen van Joël in de hemelse gewesten.

Vergelijk ook de woorden van de apostel Johannes op Patmos. Let op de woorden van deze 'kleine' profeet met de visioenen van de apostel Johannes op Patmos. Let op de strijd van het Israël Gods in de onzienlijke wereld en gebruik de sleutels van het koninkrijk der hemelen om tot een goede verklaring te komen. Verdiep je in het evangelie van Jezus Christus, zoals Hij dit eenmaal zelf leerde, en vergelijk het geestelijke met het geestelijke. Dan kun je vol verbazing zeggen: 'Wie heeft zo iets gezien en wie heeft zo iets kunnen bedenken?' Het antwoord is dan opnieuw: 'De Here is God!' Hij is de inspirator.

'Wat de knager had overgelaten, heeft de sprinkhaan afgevreten; wat de sprinkhaan had overgelaten, heeft de verslinder afgevreten; en wat de verslinder had overgelaten, heeft de kaalvreter afgevreten.' (Joël 1:4).

Deze sprinkhanenramp is de introductie van de eindtijd, '...want nabij is de dag des HEREN; als een verwoesting komt hij van de Almachtige' (Joël 1:15). De geschiedenis van de kerk is de voorbereiding van de komst van de antichrist. De apostel Paulus schreef, dat vóór het aanbreken van de dag des Heren eerst de afval moest komen (2 Thessalonicenzen 2:2,3).

De sprinkhanen die Joël schildert, beelden de demonen uit die eeuwenlang in de kerk hun verwoestend werk hebben verricht. Steeds weer in nieuwe golven en onder andere benamingen trokken zij op om hun destructief werk te doen. In de gelijkenis vroegen de arbeiders verwonderd aan hun heer: 'Hebt gij niet goed zaad in uw akker gezaaid? Hoe komt hij dan aan onkruid?' Johannes schreef over een vrouw, beeld van de kerk, dat ze gehuld was in purper en scharlaken, rijk versierd met goud en edelge-

steenten en paarden. Zij had in haar hand een gouden beker, vol gruwelen en onreinheden van haar hoererij. Op haar voorhoofd was een naam geschreven, een geheimenis, het grote Babylon, moeder van de hoeren en van de gruwelen der aarde. De apostel zag dat deze vrouw dronken was van het bloed der heiligen en van het bloed der getuigen van Jezus (*Openbaring 17:3-5*).

Ook hij verbaasde zich. Een demonische sprinkhanenplaag heeft eeuwen en eeuwen wereldwijd het geestelijke leven weggeknaagd. Nimmer is de mens Gods, de rijpe vrucht, tevoorschijn gekomen, die tot alle goed werk volmaakt was toegerust. Wat betekende in onze jeugd eigenlijk de inhoud van ons kerkelijk lidmaatschap? Er was veel onderlinge strijd van volk tegen volk, er waren godsdienstoorlogen, niet in de hemelse gewesten, maar van christenen tegen christenen. Op het kerkelijke erf heerste hongersnood, want de zielen werden niet gevoed met brood uit de hemel. Eeuwen lang werd zelfs de bijbel aan de leken onthouden en later bracht de leer der vaders een doodse, dorre toestand teweeg.

De profetische oproep werd vernomen: *'Wordt wakker, gij dronkaards en huilt, en jammert allen, gij wijndrinkers, om de jonge wijn, want hij is van uw mond weggerukt.'* (Joël 1:5).

Is Gods volk wakker geworden? De mond der waarheid sprak, dat zowel wijze als dwaze maagden slaperig werden en insliepen. De lampen dreigden geheel uit te gaan, want er was geen olie, dat is geloof in het volle evangelie van Jezus Christus, in zijn leer over de onzienlijke wereld, die van het koninkrijk der hemelen. Er was ook geen wijn, beeld van de Heilige Geest. Doop in deze Geest en vervulling ermee waren onbekende verschijnselen. Wel waren er vele wijndrinkers in het natuurlijke leven, die de geneugten van de aarde belangrijker achtten dan de schatten van het Koninkrijk Gods. Een vleselijk christendom is onmachtig zich te verzetten tegen de inwerking van de wetteloze machten.

De profeet wijst de ware oorzaak van het onheil. Hij schildert ons de demonen in hun beschadigende en vernietigende werking: *'Want een volk is tegen mijn land opgetrokken, machtig en ontelbaar; zijn tanden zijn leeuwentanden en het heeft hoektanden van een leeuwin.'* (Joël 1:6).